

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

10. An aliquando celebrare possit sacerdos conscius sibi peccati mortalis,
sine previâ confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

Turciæ; ubi aliquando sub pœnâ capitis vetitum fuit ne Catholici alibi quàm in Ecclesiis publicis celebrarent. In quo casu & similibus licitum id esset.

ARTICULUS X.

An aliquando Sacerdos conscius sibi peccati mortalis celebrare possit sine praviâ Confessione ?

Potissima Sanctitas requiritur in ipso Sacerdote, magis quàm in vestibus, vasis, aut loco : cum ipse Sacramentum conficiat, consecret, & propriis manibus sumat, & personam ipsius Christi Domini in se repræsentet. Hæc autem sanctitas præcipuè consistit in puritate conscientiæ, & hoc est quod specialiter monet Apostolus 1. Cor. 11. *Probet autem seipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat.* Quid autem per illam probationem exigatur declarat Conc. Trid. sess. 13. cap. 7. quod hic de verbo ad verbum volui referre, ut tantæ rei gravitas magis ponderetur. *Si non decet ad sacras ullas functionis quempiam accedere nisi sanctè, certè quò magis sanctitas & divinitas celestis hujus Sacramenti, viro Christiano comperita est, eò diligentius cavere ille debet, ne absque magnâ reverentiâ & sanctitate ad id percipiendum*

dum accedat, præsertim cum illa plena formidinis verba, apud Apostolum legamus, Qui manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit, non dijudicans Corpus Domini. Quare communicare volenti revocandum est in memoriam ejus præceptum: Probet seipsum homo. Ecclesiastica autem consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius mortalis peccati, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissâ Sacramentali confessione ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incubuerit celebrare, hac sancta Synodus perpetuò servandum esse decrevit; modò non desit illis copia Confessoris. Quod si necessitate urgente, Sacerdos absque præviâ confessione celebraverit, quamprimum confiteatur.

Et Can. II. Et ne tantum Sacramentum indignè, atque ideo in mortem & condemnationem sumatur: statuit atque declarat ipsa sancta Synodus, illis quos conscientia peccati mortalis gravat, quantumcumque etiam se contritos existiment, habitâ copiâ Confessoris, necessariò præmittendam esse confessionem Sacramentalem. Si quis autem contrarium docere, prædicare, vel pertinaciter asserere, seu etiam publicè disputando defendere præsumpserit, eo ipso excommunicatus existat.

Ex quibus locis evidenter constat ad Sacramentum Communionem & consequenter ad Offerendum

dum tremendum Missæ Sacrificium, non sufficere contritionem ei qui sibi conscius est peccati mortalis; sed requiri Sacramentalem confessionem, & sic intelligenda esse verba Apostoli. Et ne quis puret Sacerdotes indies ex officio celebrantes illo præcepto non alligari, quia hoc durum videri posset, quòd quotiescumque in mortale peccatum labuntur, quærere debeant confessarium: expressè illorù fit mentio, *Quòd à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus quibus ex officio incubuerit celebrare &c.*

Excipit tamen Concilium casum defectus Confessarii, *modò non desit illis copia confessoris.* Quæ verba non sic rigidè accipienda sunt, quòd debeat omnino deesse copia, ita ut nullo modo haberi possit, sed sufficit quòd moraliter loquendo desit copia, unde si haberi non possit nec facilè adiri ob loci distantiam, & tempus celebrandi urgeat, sufficiet elicere actum contritionis, & proximâ habitâ occasione confiteri.

2. Excipit Concilium urgentem necessitatem celebrandi: *Quòd si urgente necessitate &c.* Unde bene sequitur quòd si nulla necessitas celebrandi urgeat, non possit Sacerdos in tali statu celebrare. Examinanda est igitur necessitas quæ sufficiat.

1. Necessitas est ratione infirmitatis proximi, cui administrandum est viaticum. Quod sæpius occurrere potest in missionibus, ubi tanta

tanta est
Hostias
facilè ac
secratâ

2. Ne
reat Mi
Parochi
vis cele
sacrum
Mission
bent ad
gatione
runt. E
tam Par
sæ Sacr
sacrum
in simp
cramen
simplic
praxi h
tenet B
24. Et I

3. Ne
dali, au
quendo
& scan
jure na
charisti

Huc
delicet
& tunc

tanta

tanta est persecutio, ut non sit tutum Sacratas Hostias dudum in sacrario conservare, & sic facile accidere potest, quòd pro habendâ consecratâ Hostiâ necessitas sit celebrandi.

2. Necessitas est ne in die festo populus careat Missâ, quæ necessitas præcipuè incumbit Parochis, qui ex officio tenentur diebus festivis celebrare, ut populus præcepto audiendi sacrum possit satisfacere. Et idem ferè est in Missionariis qui sicut in aliis facultatem habent administrandi pastoralia, sic etiam obligationem istam quodammodo in se susceperunt. Et ideo populus jus habet petendi, ut tam Parochi, quàm Missionarii celebrent Missæ Sacrificium, diebus quibus obligatur ad sacrum audiendum. Quod non habet locum in simplici sacerdote, licet enim Suarez de Sacramentis disp. 67. sect. 4. idem dicat de simplici sacerdote, postea tamen consulit in praxi hanc nostram sententiam. Sic etiam tenet Bonacina de Sacr. disp. 4. q. 6. p. 1. n. 24. Et Layman lib. 5. tract. 4. c. 6. n. 6.

3. Necessitas est periculum infamiæ, scandalum, aut gravis admirationis, quæ moraliter loquendo semper habet adjunctam infamiam, & scandalum. Vitare enim scandalum est de jure naturæ & divino. Ita Sylvester v. Eucharistia 1. §. 7. n. 9.

Huc etiam reducitur integritas Sacrificii, videlicet, si Sacerdos consecrationem inceperit, & tunc recordetur alicujus peccati mortalis. Si

verò recorderetur ante consecrationem, interrumpere potius deberet Missam & confiteri, sed hoc difficulter fieret sine scandalo, maxime in illis locis.

Uterius jam examinandum est quid intelligat Conc. Trident. dum dicit ubi supra: *Quamprimum confiteatur.* Utrum si Sacerdos in tali statu licite propter necessitatem celebraverit, absoluto Sacrificio statim habitâ copiâ Confessarii debeat confiteri, ita ut hoc non possit licite differre?

Aliqui sunt in hoc, uti & in multis aliis, sequentes laxiores sententias, qui putant præcepto Concilii satisfieri, si Sacerdos confiteatur quamprimum ipsi fuerit iterum celebrandum. Et idem dicunt de sæcularibus qui ex necessitate communicant, præmissâ solâ contritione, quòd confessionem differre possint usque ad sequentem annum seu tempus in quo ex præcepto Ecclesiæ debent communicare. Sed tamen hoc clarè militat contra intentum Concilii, cujus circa hoc decretum planè esset frustraneum, quia satis declaraverat quòd sacerdos conscius sibi mortalis peccati confiteri debeat, antequam de novo celebret, & sæcularis ante annuam communionem. Ad quid ergo Ecclesia hanc novam determinationem apponeret, ut sacerdos peccati mortalis sibi conscius, si urgente necessitate, solâ contritione præviâ, sine sacramentali confessione celebraverit, quamprimum confiteatur?

Dico

DE

Dico
quando
seu cop
obstan
quia sic
decerni

Utrum
do

NO
ef
etiam ce
lutione
Corpus
matur.
q.80. a
lutione
1. Ex ne
sic com
peccet,
supposit
1. Co
lurio se
ex neces
ne.

Dico ergo quòd statim ac (moraliter loquendo) habet commodam opportunitatem seu copiam confessarii, debeat confiteri, non obstante quòd prius contritionem elicuerit, quia sic manifestis verbis Concilium Trid. decernit.

ARTICULUS XI.

Utrum nocturna pollutio impediatur Sacerdotem, aut sacularem à S. Communionem?

Non tantùm immunditia spiritualis quæ est in animâ per mortale peccatum, sed etiam corporalis quæ est in corpore per pollutionem, impedit ne dignè immaculatum Corpus Christi Domini in S. Eucharistia sumatur. De qua exactissimè tractat S. Th. 3. p. q. 80. a. 7. ubi imprimis dicit dupliciter pollutionem sacram Communionem impedire. 1. Ex necessitate, ita ut peccet mortaliter qui sic communicat. 2. Ex congruitate, ita ut non peccet, aut saltem non nisi venialiter. Quo suppositio.

1. Conclusio S. Thomæ est: nocturna pollutio secundum se considerata non impedit ex necessitate quemquam à sacra Communionem.